

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **K. K.** ,
skazanego za czyn art. 200 § 1 k.k., art. 201 k.k., art. 202 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 7 maja 2020 r.,
zażalenia skazanego
na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKo (...),
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt II K (...),
utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 lipca 2015 r., sygn. akt IV Ka (...),
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Skazany K. K. pismem z dnia 20 kwietnia 2019 r. (data wpływu do Sądu Apelacyjnego w (...) – 7 maja 2019 r.), zatytułowanym „Wniosek” wystąpił o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. II K (...) Sądu Rejonowego w P. . Skazany wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu, uzasadniając to swoją sytuacją majątkową (k. 950, k. 955). Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...), zarządzeniem z dnia 12 lipca 2019 r., wyznaczył mu obrońcę z urzędu w osobie adw. M. K. (k. 959). Wyznaczony obrońca sporządził opinię, w

której nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończanego wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt II K (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 lipca 2015 r., sygn. akt IV Ka (...) (k. 963 – 969 - opinia).

Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 sierpnia 2019 r. wezwano skazanego do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez sporządzenie i podpisane go przez adwokata lub radcę prawnego z wyboru w terminie 7 dni (od daty doręczenia pisma z wezwaniem) pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku (k. 972).

Korespondencję zawierającą powyższe wezwanie do uzupełniania braku formalnego skazany odebrał w dniu 28 sierpnia 2019 r. (k. 973 - epo). W odpowiedzi na powyższe K. K. w piśmie z dnia 28 sierpnia 2019 r. (nadanym w dniu 29 sierpnia 2019 r.) zatytułowanym „Zażalenie” podważył jakość pracy obrońcy, wskazując na brak kontaktu z adwokatem i nierzetelność sporządzonej opinii (k. 974). Zarządzeniem z dnia 9 września 2019 r. ww. pismo zostało potraktowane jako wniosek o wyznaczenie kolejnego obrońcy z urzędu (k. 974). W dniu 10 września 2019 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...), na podstawie art. 81 § 2 k.p.k., odmówił skazanemu K. K. wyznaczenia nowego obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Po rozpoznaniu zażalenia skazanego na ww. zarządzenie, postanowieniem z dnia 25 września 2019 r., sygn. akt II AKo (...) Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał je w mocy (k. 979 – zarządzenie, k. 983 – zażalenie, k. 989 – postanowienie).

Zarządzeniem z dnia 21 stycznia 2020 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...), na podstawie art. 429 § 1 k.p.k., art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego przez skazanego K. K. (k. 995).

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone przez skazanego, który przede wszystkim przytoczył szereg zastrzeżeń dotyczących postępowania karnego zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. , sygn. akt II K (...). Skazany odniósł się również do złożonego wniosku o ponowne wyznaczenie obrońcy z urzędu, którego nie uwzględniono. Odnosząc się do zaskarżonego

zarządzenia K. K. stwierdził, że „odmowa przyjęcia wniosku zablokowała jego prawa mimo, iż Sąd Apelacyjny posiadał wiedzę o uczestnictwie osoby nieuprawnionej z art. 47 § 1 k.p.k. oraz znał inne przestępstwo, które doprowadziło do niesłusznego skazania w sprawie II K (...)

Skarżący nie sformułował wniosków końcowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Złożone zażalenie nie jest zasadne, bowiem zaskarżone zarządzenie jest prawidłowe. Nie budzi wątpliwości, że zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 stycznia 2020 r. w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania oparte było na prawidłowych ustaleniach faktycznych związanych z brakiem formalnym pisma, który nie został uzupełniony w terminie, a brak był tego rodzaju, że pismo nie mogło otrzymać biegu. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że wniosek o wznowienie postępowania spełniający wymóg z art. 545 § 2 k.p.k. nie wpłynął, wobec tego niezbędne było wydanie decyzji zgodnej z przepisem art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 2 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. przesądza, że jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Zatem złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę (skazanego, ukaranego), jest czynnością prawnie bezskuteczną. Sam skarżący w złożonym zażaleniu nie kwestionuje oczywistego faktu, że nie dopełnił warunku z 545 § 2 k.p.k. Termin do uzupełnienia braku formalnego, o którym mowa w art. 120 § 1 k.p.k., nie został przez skarżącego dotrzymany.

W tych okolicznościach powody zawarte w zażaleniu nie mogą podważyć wydanego zarządzenia. Sformułowane w zażaleniu argumenty odnoszą się do zakończonego prawomocnym wyrokiem postępowania, jak również odzwierciedlają niezadowolenie strony z opinii adwokata wyznaczonego z urzędu, dotyczącej braku podstaw do wznowienia postępowania. Krytyczna ocena przez skazanego jakości opinii sporządzonej przez adwokata nie powoduje, że konieczne jest wyznaczenie mu kolejnego obrońcy z urzędu. W tym miejscu należy przypomnieć stanowisko zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 2016 r., IV KZ

69/19, w którym stwierdzono, że: „(...) zarówno art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, jak i regulacja przewidziana w art. 83 k.p.k. nie daje gwarancji wyznaczania kolejnych obrońców z urzędu, o ile dotychczasowi nie spełniają oczekiwań mandanta”. Zajęcie odmiennego stanowiska musiałoby skutkować wyznaczeniem skazanemu kolejnych obrońców z urzędu aż do momentu, w którym znajdzie się adwokat lub radca prawny gotowy sporządzić i wnieść żądany przez skazanego wniosek. Takie postąpienie pozostawałoby w sprzeczności z treścią art. 84 § 3 k.p.k., który uprawnia obrońcę wyznaczonego z urzędu do sformułowania stanowiska, że nie znalazł podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. Natomiast w sytuacji wystąpienia uchybień w świadczeniu pomocy prawnej przez wyznaczonego obrońcę z urzędu można takowe sygnalizować właściwej miejscowo Izbie Adwokackiej.

Z uwagi na fakt, że K. K. nie usunął braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania, wydanie zaskarżonego zarządzenia stało się konieczne. Jest ono merytorycznie słuszne, dlatego też zostało utrzymane w mocy.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.